

FOR.
Neerlands jon-
volk.
E VAN
A. WORMSER
van 8 pagina's
3.00.
Augustus:
tie); P. J. Klor-
C. De bouwstijlen,
platen; H. Taal
n uitnemend ver-
uigevers,
ER & ZOON.

siteit.

roeder Van Over-
gezonden aan de
adenten, met het
n van leden, be-
corporatiën in
nde staten in te
dijk aan de pro-
der provincie
eland aan het
sterdam) op te

et het schrijven
de vóór 1 Oct.
het ten eerste
het verzoek van
olg gegeven
der namen van
zijn, en evenzoo
n, lid of begun-
ende. Mochten
in de officiële
verslag onidekt
ht die ook tevens
rteder kunnen

ders wordt met
ok dit jaar de
ten talrijker zul-
afgevalen zijn.
oedevende be-
spontenden, die
maken van twee
vaarvan de één
was, die thans
ributien tot vol-
n sympathien tot
waren terugge-
e kant ook weer
een goed geal
nauten het gel-
geroeden. Moge
deren openbaar
van verblijvende
en! Laat ons,
ant te zijner tijd
t verslappen.

meniga, is dezer
et kerkelijk exa-
ten Rudolph en
den herderstaf
en de Heere
rs en stelle hen
wichtigst ambt!
den heer Hania
n dagen was in
den indruk kan
er reeds spoedig
ente, die hem
st nog niet het
nia zijn studien
er wensch voort
nenga en ande-

ok de gemeente
W. HOVY.
heid van onzen
ekomen gelden
kan alleen dan-
waio f r, letter
& H. te U.
W. H.

HAP.

IGEN.

in vier deelen
maand 1/1.20.
ld.
igener
AMSER.

ceest,

es. De prijs is
ar. Deel II is
aud voor 't ge-
gesteld.

e H. Schriftuur
e. De uitstorting
e Kerke Christi.

Voorbereidende
rechtvaardigma-

meen verspreid.

7.
SER.

TERDAM.

De Heraut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 26 Augustus 1888. N°. 557.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangenomen door alle Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau, Warmoesstraat 106, te Amsterdam.
Advertentiën: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elken regel meer 15 Cent
Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verlagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

„Het ongoedertieren volk.“

Doe mij recht, o God! en
twist mijne twistzaak! he-
rijd mij van het ongoeder-
tieren volk, van den man des
bedrogs en des onrechts.
(Psalm 43: 1.)

Er is, Gode zij lof, nog een kring op aarde van lieden, onder wie goedertierenheid gekend wordt; die zich ontfemen over een ellendige; die den hongerigen niet zonder brood van hun deur wegzenden; die bij het zien van ander smart zelve smart gevoelen; en het weenen met de weenenden verstaan. Engelen der vertroosting, die ge meest onder de geloovigen, maar toch ook onder de ongelooovigen vindt. Gevoeligen van ziel, in wie de toon van het menschelek hart zijn weldadigen klank blijft geven. Soms te zeer enkel gevoelslieden, dat meer weekhartigheid, dan de geestkracht eener heilige heide hen drijft. Maar toch ook in dien eenigszins zieke-lijken vorm goedhartigen van inborst, die o, zooveel tranen gedroogd hebben, en te midden van het hebbzuchtige en o, zoo zelf-zuchtige leven u vaak met uw geslacht hebben verzoend.

Maar, helaas, zoo is de groote menigte niet. De gemeene lieden worden zelden diep geroerd. Bij het zien en het hooren van menschelek lijdens sluipert er even een trilling door hun gevoel. Vluchtig worden ze een enkel oogenblik be-
weogen. Maar dan heeft het ook uit. Tot een eigenlijke aandoening zelfs komt het maar hoogst zelden. En om zich ander lijdens aan te trekken, hebben ze het te druk; deden ze te veel teleurstelling ook in het medelijden op; en, wat ook iets zegt, hebben ze te zeer genoeg en te over aan hun eigen leed. En zoo ontwikkelen ze in hun ziel de ontfoming niet. Het zoet der barmhertigheid is, o, zoo zelden en dan nog maar even en hoogst oppervlakkig door hen gesmaakt.

Toch is er nog erger.
Er is ook een „ongoodertieren volk“ op aarde. Hardere naturen, die zelfs die eerste trilling van het medelijden niet kennen, en eer, in hun boos en bitter hart in ander leed vermaak scheppen.

In den diepsten grond van hun hart ontevreden met eigen lot, verbitterd tegen het leven om zich heen, is het hun een zoet der wrake voor de ziel, als het ook anderen tegenloopt en bij anderen de nood nog banger schreit. Het is of ander schreien-der smart hun lot een oogenblik met vriendelijken glans bestraalt.

En leedvermaak, vermaak in ander lijdens, is de sombere booze neiging van hun hart geworden.

Zoo bitter, dat ze drang in zich gevoelen, om als ze geen leed zien, leed te ver-oorzaken.

Geluk te verstoren is voor dit ongoedertieren volk zoet.

Een woude open te rijten is hun wellust.

Dan vooral geniet dit „ongoodertieren volk“, als het zijn hatenden zin koelen kan aan wie voor den Heere koos.

Verlos mij van het „ongoodertieren volk!“ klaagde de Psalmist in zijn zielsbenauwing, en noch eer hij zong, noch na zijn zang, is er ooit een ziel geweest, die voor God riep en voor Jehovah streed, of ze heeft aan de giftige pijlen van dit ongoedertieren volk ten mikpunt gediend.

Toen Noach zijn arke bouwde, heeft dat ongoedertieren volk hem met zijn spot en schimp vermooid. Toen Lot nog in Sodom woonde, heeft dat ongoedertieren volk dezen rechtvaardige gekweld. Toen David voor Absalom vluchtte, heeft dat ongoedertieren volk van Jeruzalem hem nageroepen. Toen Israël naar Babylon toog, heeft dat ongoedertieren volk in Edom het staan beschimpen en het stof der aarde tegen hen opgewoeld. Toen Stefanus als eerste bloedgetuige stierf, heeft dat ongoedertieren volk de steenen op zijn lijk opgehoopt. En toen de Man van smarten zijn kruis naar Golgotha's heuvel sleepte, heeft datzelfde ongoedertieren volk geroepen: „Zijn bloed kome over ons en onze kinderen!“ en straks, nog terwijl hij den bangen doolstrijd streed, hem getergd met zijn duivelschen spot.

En gelijk het den Herder der schapen gegaan is, zoo ook is het den schapen zijner kudde vergaan.

Lees maar wat de historie, vooral de historie der martelaren, u van de wreedsheid van dat ongoedertieren volk weet te verhalen.

En nog, ga maar rond onder Gods volk in onze steden en dorpen, en altoos weer zult ge het droef verhaal beluisteren van de hardheid van hart, waarmee dat ongoedertieren volk zijn verblinde bitterheid aan de sekte van den Nazarener heeft gekoeld. Zelfs onze kinderen weten daarvan.

Want datzelfde ongoedertieren volk zit ook op de schoolbanken, speelt ook de spelen der jeugd mede.

Och, waar ge aanklopt, in onze kazernen, op onze schepen, in onze kantoren, schier altoos is dat ongoedertieren volk er tegenwoordig, op krenking van wie voor Jezus kiezen dorst belust.

En dat kin niet anders.

Het is en blijft Kaïn tegen Abel. De innerlijk ontevreden van hart, die bewust of onbewust, door bittere vijandschap tegen den Heere onzen God gedreven worden, en nu ze God zelf niet daren kunnen, Hem pogen te treffen in den man, in de vrouw, in het kind, dat durft opkomen voor zijn naam.

Voor een beest, dat lijdt, zullen zulke lieden nog een meewarig oog hebben; voor dieven en moordenaars zullen ze het verblijf in den kerker nog zacht zoeken te maken; voor gewonden in den krijg zullen ze het Roode kruis nog om den arm spelen; alleen maar voor de gekenden des Heeren kennen ze geen ontfoming. Tegen hen spitst al hun ongoedertierenheid zich op het uiterste.

Dan huwt zich hun wreeds zucht naar leedvermaak aan hun vijandschap tegen het heilige. En zoo vlamt in hen op die diep goddelooze haat, die er in geniet, om een Abel, een Lot, en Stefanus te krenken en zeer te doen. En dan gaat het, al naar de tijden zijn, tot moord toe, of het blijft bij kwetsing, kwelling, grieving, terging, om maar zeer te doen en, kan het, schade te berokkenen in eer en naam en goet.

Dan woedt er hartstocht in dit ongoedertieren volk.

Een hartstocht, die pas verzadigd, straks opnieuw om voedsel vraagt, en eigenlijk nooit verzadigd, nu reeds zestig eeuwen gebrand heeft, van Kaïns tijd tot op den schimp, waaraan thans nog 's Heeren volk is blootgesteld.

Dit is een plage voor Gods volk. Een levensplage, die hen vervolgt tot aan hun graf, en die soms na hun dood, nog knaagt aan hun nagedachtenis.

Een plage door menschen ons aangedaan, maar die komt uit Gods hand. Door Hem over ons beschikt. In zijn wijsheid voor ons noodig gekeurd.

En de vrage is maar, hoe 's Heeren volk onder dien druk van het ongoedertieren volk verkeert.

Het mag er tegen bidden. De Psalmist zelf gaat er in voor: Heere, verlos mij van het ongoedertieren volk! En wee u, zoo ge er ongevraagd voor wordt, en zoo uw ael er zich tegen alstompt.

Maar wat niet mag is, dat ge er bitter tegen in zoudt worden. Wat zoude voor God zou zijn, is, als ge er zelf ongoedertieren door wierdt, om leedvermaak in de smarten dier boozen te hebben.

De tegenstelling moet altoos blijven: zij het ongoedertieren, maar gij het goedertieren volk.

Als dan uw vijand hongert, spijst hem; zoo hij weent, vertroost hem.

Het kind moet het beeld zijns vaders dragen. En Hij, onze Vader in de hemelen, is de ondoorgrondelijke in eeuwige ontfomingen.

In ontfomingen, immers ondoorgrondelijk niet het minst ook over u.

KUYPER.

De Synode te Assen.

Het belangrijkste, dat op de Synode der Christ. Gereform. Broeders te Assen ter verhandeling kwam, was ongetwijfeld de vereeniging met de Doleerende Kerken, een punt 'twelk, gelijk de voorzitter opmerkte, oorzaak was, dat heel het land op deze Synode het oog richtte.

Drie dagen lang is over die vereeniging gehandeld, tot Vrijdagavond een beslissing viel. Er werden vijf voorstellen ingediend. Ze luiden aldus:

Voorstel BAVINCK. Overgenomen door Doorn.
De Synode der Christ. Gereform. Kerken in Nederland:

a. vaststaande in de ovruijing, dat de scheiding van 1834 een werk Gods is;
b. geloovende, dat het roeping en plicht is van alle geloovigen om zich af te scheiden van het Ned. Herv. Kerkgenootschap, gelijk het sedert 1816 bestaat;

c. met blijdschap opmerkende, dat zulk een scheiding van het Ned. Herv. Kerkgenootschap ook in de Doleantie van 1886 tot stand is gekomen;

d. echter tevens erkennende, dat zulk een scheiding niet uit- maar veel eer insluit een roeping tegenover hen, die mede door onze schuld met de scheiding van 1834 en de Doleantie van 1886 tot dusver niet medegingen;
e. overwegende, dat het verschil in beschouwing en behandeling van de nietmedegangende leden en het daarmee samenhangend verschil in methode van reformatie geen verandering mag wezen voor de Kerkelijke vereeniging;

f. besluit ten aanzien van het eerste der door den Voorzitter aan de orde gestelde zaken, dat geen overwegende bezwaren het onderhandelen over de vereeniging verhinderen.

Voorstel-BEUKER.

Overwegende, dat de Ned. Gereform. Kerken in Beljdenis, Kerkenordening en Liturgie volkomen met ons overeenstemmen, zijn we tot vereeniging met deze Kerken ten volle bereid, wanneer zij, wat dit eerste punt van behandeling betreft, slechts het navolgende verklaren:

1°. Dat zij (de Doleerende Kerken) in gehoorzaamheid aan 's Heeren Woord en in overeenstemming met art. 27-29 onzer Beljdenis, met het Ned. Herv. Kerkgenootschap, zooals het sedert 1816 met zijne organisatie, besturen en reglementen bestaat, volkomen gebroken hebben.
2°. Dat zij de afscheiding van gemeld ge-

nootschap, zooals ze in 1834 plaats had, erkennen als geschied te zijn in gehoorzaamheid aan en in overeenstemming met Gods Woord, en daarmede ook de plaatselijke gemeenten der Chr. Gereform. Kerk als wettige openbaring van het lichaam Christi.

3°. Dat zij niemand in hun lidmatenboeken inschrijven, dan allen de zoodanigen, die instemming met de Gereform. leer betuigen en onder werping aan de kerkelijke tucht beloofd hebben.

4°. Dat zij geen attesten afgeven en aannemen dan van erkende kerken, die met de Synodale hiërarchie hebben gebroken.

5°. Dat zij geen gemeenten meer zullen organiseren, daar, waar er reeds eene Chr. Gereform. Gemeente bestaat, tenzij de plaatselijke Kerkeraad en Gemeente van het Synodale tot het Gereform. terrein overgaan.

Voorstel-VAN ANDEL.

De Synode, oordeelende dat de Chr. Kerk in Nederland zich na 1834 opnieuw heeft geopenbaard, acht het in verband tot art. 27-29 onzer Beljdenis de roeping der doleerende broeders om zich met deze Kerk te vereenigen en oordeelt dat het hare eigene roeping is, om hun den weg hertoe te banen, voor zoover zulks zonder prijsgeving van de eenheid en orde der Kerk mogelijk is.

Nader oordeelt de Synode, hoewel geenszins ontkennende, dat de eigenaardige verhouding der Doleerende Broeders tot de leden der plaatselijke, als Nederlandsch Hervormde bekende staande gemeenten, praktische bezwaren met zich brengt in geval van hunne vereeniging met de door haar vertegenwoordigde Kerk;

nochtans gehoord hebbende de verklaring der Doleerende Broeders, nedergelegd in de Acte hunner voorloopige Synode:

dat zij zich ten volle van het Genootschap van 1816 hebben afgescheiden, en hoewel met de plaatselijke gemeenten zich kerkelijk één rekenende, nochtans slechts zulke leden tot de volle gemeenschap der Kerk toelaten, die hertoe volgens beljdenis en wandel gerechtigd zijn;

overwegende verder, dat hunne eigenaardige verhouding tot de plaatselijke gemeenten niet geacht kan worden met de Gereformeerde beginselen in kennelijke strijd te zijn, en bedenkende, dat ook in onze Kerk te dezen opzichte verschil van practijk bestond en nog verschil van meening bleef;

dat genoemde eigenaardigheid geen overwegend bezwaar oplevert om met genoemde Broeders in onderhandeling te treden over de voorgestelde vereeniging.

Voorstel-GISEN.

Aangezien de gemeenten der Christelijke Gereformeerde Kerk van den beginne aan nooit zich hebben afgescheiden of willen afscheiden van de ware Kerk des Heeren, de Gereformeerde Kerk in ons land;

maar de Nederlandsche Hervormde Kerk, na de organisatie van 1816, noch als geheel gedacht, noch hare plaatselijke gemeenten erkende of erkennen als de ware Kerk des Heeren, en er op dit punt nog verschil bestaat met de Nederlandsche Gereformeerde Kerken, zoo oordeelt de Synode, aan de eventueel te benoemen deputaten op te dragen, dat het van de zijde der Christelijke Gereformeerden eene behoefte is, dat:

de Ned. Gereformeerde broeders duidelijk verklaren art. 27-29 der Gel. Bel. in dien zin op te vatten, dat het de plicht der geloovigen in onzen tijd is zich af te scheiden zowel van de plaatselijke Nederlandsche Hervormde Gemeente, wegens het gemis van de rechte forme der Kerk, als van het Nederlandsch Hervormd Kerkgenootschap in het algemeen.

Voorstel-LINDEBOOM. Overgenomen door Bulens.

De Synode, zich bewust van de onverbrekelijke eenheid in Christus met alle geloovigen, waar en in welke kerken en kringen ook verspreid,

ateint ten volle in met al wat de Ned. Gereform. Broeders in hun gewichtvol adres zeggen van de noodzakelijkheid van Godswege der kerkelijke eenheid van alle kinderen Gods,

bijzonder die dezelfde beljdenis hebben verkregen.

't Is daarom haar biddend verlangen, dat spoedig de blijde ure aanbreke, waarin alle beljdeners der Gereform. leer, ter plaatse en in geheel het land, zich als de ééne zelfde kerk openbare; en zij selve acht het hare heilige roeping daartoe te doen al wat zij mag en kan.

Met blijdschap en dankbaarheid aan het verheerlijkt Hoofd der Gemeente begroet de Synode het heugelijk feit, dat Ned. Gereform. Broeders en Kerken zich hebben losgemaakt van de organisatie van 1816, en nu tot kerkelijke eenheid begeeren te komen met de in 1834 door den Heere opnieuw geopenbaarde Gereform. Kerk, in deze Synode vertegenwoordigd.

Tot eene ware, ongedeelde vereeniging acht de Synode het echter noodig, dat alle misverstand ophefde: door het verdwijnen van alle oorzaak en aanleiding tot de meening dat de »Ned. Gereform. Kerken«, in strijd met de Beljdenis, bijzonder met art. 28, zich plaatselijk nog ééne Kerk achten met degenen die niet van de Kerk zijn.

Daarom noodigt zij de »voorloopige Synode« van Ned. Gereform. Kerken uit, met al den drang der liefde Christi:

zich één te verklaren met deze Synode in de overtuiging, dat het roeping is van allen die de beljdenis der Gereform. Kerk als de hunne erkennen, »zich af te scheiden van degenen die niet van de Kerk, zijn, en zich te voegen tot deze Vergadering (de ware Gereform. Kerk) hetzij op wat plaats God ze gesteld heeft«; en dienvolgens zich los te maken van alle »kerkelijke samenleving« met het Ned. Herv. Kerkgenootschap in zijn geheel en met alle deszelfs plaatselijke gemeenten; dewijl deze alle, ook al mochten zij grootendeels of geheel bestaan uit beljdeners der Gereform. leer, metterdaad de Koninklijke heerschappij van onzen Heere Jezus Christus moeten verloochenen, uit kracht van dat onchristelijk kerkverband.

De Synode, eenheid van geesten te deze zaak uitgangspunt stellende, verklaart zich ten volle bereid tot onverwijfelde onderhandeling: met de bede, dat de Heilige Geest ons weidra leide tot kerkelijke eenheid om één van hart en zin met alle macht te arbeiden tot vergadering van alle geloovigen, tot zoeken en redden van de afgedwaalde kinderen des Koninkrijks, en tot toebrenging van allen die den éénigen Naam ter Zaligheid nog niet kennen.

Bij stemming werd beslist, dat het voorstel-Beuker het eerst in eindstemming komen zou. Twee ingediende wijzigingen werden verworpen. Daarop kreeg het voorstel-Beuker 30 stemmen. Daarna waren, volgens afspraak, alle andere vervallen.

Aangaande het »Reglement van 1869« is uitgesproken, dat de Synode bezwaar heeft om van de bekendheid als Kerk bij de Overheid afstand te doen, hoewel er ook onder de Chr. Gereform. tegen het bestaande Reglement bezwaren zijn. Men zal trachten hieromtrent met de Dol. broeders tot overeenstemming te komen.

De behandeling van de »ineensmelting van plaatselijke Gemeenten, in verband met een plaatselijk Reglement en met de Kerkelijke Kas« is uitgesteld tot na de beslissing over het Alg. Reglement. (Naar De Roesper.)

Officieele berichten uit de Ned. Gereform. kerken.

OOSTERBEEK. Zondag 12 Augustus 1888. J. L. zijn de nieuwbenoemde kerkeraadsleden A. J. van Manen, Th. van den Brink, C. Vlaanderen en H. Vonk in hun ambt bevestigd. In de eerste kerkeraadsvergadering, Woensdag daaraanvolgende gehouden, werd aanstands besloten, om voor geheel de plaatselijke Gereformeerde kerk met de synodale organisatie van 1816 te breken en terug te keeren tot

wijn, die het hart des menschen verheugt, doende het aangezicht blinken van olie en het brood, dat het hart des menschen sterkt. »Gij kunt hierbij nog een woord van Paulus voegen, waar hij zegt: »Wij zijn in de wereld en leven met haar mede, doch zonder zonde«, merkte een ander op. »Hoe heb ik het nu met u, waarde vriend?« vroeg een derde; »ik heb nog nooit den tekst, dien gij daar noemt, in den Bijbel gevonden. Paulus zegt wel: »deze wereld gebruiken, als niet misbruikende.« maar deze woorden zeggen niets anders, dan dat wij een matig gebruik mogen maken van die dingen, welke de goedertierenheid Gods ons tot onze onderhouding en verkwikking geschonken heeft.« Maar welken regel moeten wij dan volgen bij het uitkiezen van spelen, die wel mogen plaats hebben en andere, welke ongoorloofd zijn?« vroeg de eerste weer. »Wij mogen ons hierbij niet laten leiden door louter welgevallen,« onderwees een oude van dagen, maar door de bepalingen daarvan, zoo niet in 't bijzonder, dan tenminste in het algemeen in de Heilige Schrift voorgesteld. Ik denk hierbij aan Paulus' woord Fil. 4:8 en 1 Cor. 10:30. Spelen dus, die dienen tot oefening des lichaams of des verstands, zijn goorloofd. Daarentegen zijn die ongoorloofd, welke het gebruik van het lot noodzakelijk maken, onverschillig of er minder of meer oefening des verstands mee gepaard gaat.«

DE GAAY FORTMAN.

Is het kaartspel den Christen goorloofd?

V.

De kerk is uit. De schare verlaat het bedehuis en verdeelt zich grootendeels in verschillende kleinere en grotere groepen, die rechts en links naar huis gaan. of tot bezoek bij vriend en maat. Bijna allen hebben den mond vol van de preek. Hier hebt ge een groepje, dat lang niet tevreden is over het gehoorde. »Neen!«, roept er een uit, »daarvoor kom ik niet in de kerk.« »Gij hebt gelijk, Bart!«, herneemt een ander. »Wat kan ons het kaartspel schelen? Ik heb nooit kaartenbladen in huis gehad en zou ook niet duden, dat iemand der mijnen ze in huis bracht.« »Ja!« verzekert een derde, »ik heb ook niets aan de preek gehad. Ik zou liever over een geestelijke stof hebben hooren spreken. Daar heeft het hart meer aan.« »Toch is het goed, dat de zaak van het kaartspel eens van den kansel is behandeld,« merkte een vierde op. »Wie dieper ziet dan de oppervlakte des levens en de vrijheden der wereldsche menschen opmerkt, alsmede het perikel, waarin door hen somtijds ook veel vrome menschen gesteld worden, vreest voor de toekomst.«

Een andere groep is diep verontwaardigd over de preek. »Wie geeft aan Ds. De Frein het recht ons als goddeloozen te brandmerken, omdat wij kaartspelen?« zegt er een. »'t Is om ons bij de goe gemeente in een slecht daglicht te stellen.« »'t Is ook,« voegt een ander hierbij, »of het ons aan godsdienst en godzaligheid onttrekt, omdat wij geen kwaad in het kaartspel zien.« »Heeft u dan Ds. De Frein niet overtuigd van het ongoorloofde des kaartspels?« vraagt zijn vriend. »Mij wel, al wil ik niet ontkennen, dat ik graag enkele punten nader zou willen bespreken.« Eindelijk voegen wij ons bij een derde groep. Deze is blijkbaar niet ontficht door het gehoorde. Integendeel, met instemming heeft zij geluisterd. »Ik zou de preek nog wel eens willen lezen,« zeide een jongeling van goeden huize. »Daar weet ik geen raad op, Johan,« antwoordde zijn vriend, »want Ds. De Frein schrijft zijn preeken niet geheel op papier, slechts enkele punten. Toen ik dit niet wist, heb ik hem eens om een preek gevraagd, maar hij kon mij niet helpen.« »Toch zullen wij onzen zin kunnen krijgen, als wij naar mejuffrouw Cornelia Leydekker gaan. Ik heb haar in de kerk jierig zien opschrijven, wat zij hoorde.« Een dezer vrienden nam, bij het afscheid nemen, op zich mejuffrouw Leydekker om haar manuscript van de preek te vragen. Toen hij echter kwam bleek hem, dat hij al de eerste niet meer was, die op de welwillendheid der vrome jonkvrouw een beroep deed ter verkrijging der preek. Zij wees allen vriendelijk af met de opmerking, dat de vragers haar schrift niet zouden kunnen lezen, maar beloofde tevens, dat zij het opgeschrevene uit haar geheugen zou

aanvullen, voorts aan Ds. De Frein verzoeken, dat ZijnEerwaarde haar overgeschrevene predikatie beliefde na te zien, om die onder zijn oog en met zijn consent te laten drukken, met approbatie der Eerwaarde classis van Walcheren. Binnen weinig maanden was de belofte vervuld, zoodat iedereen, die wilde, de preek bij zijn boekverkoop kon koopen en lezen. Velen maakten van deze gelegenheid gebruik, zoodat de rede, nog eer het jaar 1730 voorbij was, een tweeden druk beleefde. Dat zij niet onbesproken en onbeantwoord bleef, kunnen wij wel vermoeden. Meer dan één brochure voor en tegen de preek van Ds. De Frein verscheen in het licht. Ja, nog 50 jaren later in 1773, was zij zoo in trek, dat de boekverkoop David Baars te Utrecht haar voor de derde maal ter perse legde.

Op zekeren avond waren enkele vrienden bij elkaar en viel het gesprek op het kaartspel. Een der aanwezigen vroeg, of het den Christen wel goorloofd is, door eenig spel zich te vermaken. »Mij dunkt, dat we dit punt buiten dispuut kunnen laten,« zeide een ander. »De Prediker zegt toch (Hooftst. 3:14) met het oog hierop: »Alles heeft een bestendigen tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd. Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien. Een tijd om te doodden, en een tijd om te genezen; een tijd om af te breken en een tijd om te bouwen.« en vooral dit: »Een tijd om te weenen, en een tijd om te lachen; een tijd om te kermen, en een tijd om op te springen.« Ook mogen we, denk ik, Ps. 104:15 hierop toepassen: »En den